पादिकाः श्रुतिस्मृतयो व्याकुप्येयुः । नापि तदीयपदार्थसंयोगित्वं तदर्थः, तस्य सूक्ष्मतरशब्दार्थत्वाभावात् ; किन्तु तदल्पदेशसंयोगित्वरूपमेव तदर्थ इति वाच्यम् ; तथा च आत्मन्यन्तर्देशस्य तदपेक्षयाल्पस्यानङ्गीकारे तादृशसूक्ष्मतरत्वानिर्वाह स्पष्ट एव विदुषाम् । "मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव" इति वचनेनापि तत्सिद्धिः, सूत्रे मणिगणवत् ब्रह्मणि चेतनाचेतनात्मकप्रपञ्चस्य प्रोतत्वं नाम तत्संयुक्तदेशापेक्षया सर्वदिक्सम्बन्धित्वमेवेति तादृशप्रोतत्वनिर्वाहायात्मन्यन्तर्देशावश्यकत्वात् ।

उदघोषि च श्रीभगवद्गुणदर्पणे "अणुर्बृहत्कृशः स्थूलः" इत्यत्र अणुपदव्याख्यानावसरे श्रीभट्टपराशरपादैः— "अतिसूक्ष्मदहराकाशाव्यक्तजीवानुप्रवेशसामर्थ्यात् अणु" रिति । अत्राव्यक्तादिग्रहणं यथा वा अव्यक्तादावीश्वरस्यान्तर्व्याप्तिः तथा जीवेपि तस्यान्तर्व्याप्तिरिति दृष्टान्तार्थम्, सा चाघटितघटनाशक्तिनिबन्धनेति ज्ञापयितुमनुप्रवेशसामर्थ्यादित्युक्तम् । अन्वग्राहि च श्रीशठकोपदिव्यसूक्तिप्रथमदशकदशमपद्यव्याख्यायां यतिशेखरचरणारविन्दमकरन्दपानमत्तभृङ्गायमानैः श्रीकुरुकेश्वरैः—"यथा वा अण्डमध्ये अनायासेन व्याप्तः तथाणुवस्तुन्यपि अन्तर्व्याप्त इत्यर्थः" । इति ।

युक्तश्चैतत्—यथा सर्वप्राकृततत्त्वापेक्षया सूक्ष्मत्वेन प्रमाणप्रतिपन्नस्य जीवस्य स्वापेक्षया स्थूलभूताव्यक्तादिसर्वतत्त्वेष्वन्तर्व्याप्तिः प्रमाणबलादिष्यते; तद्वत् जीवापेक्षयापि सूक्ष्मतरत्वेन प्रमाणशतप्रतिपन्नस्य सर्वेश्वरस्य स्वापेक्षया स्थूलभूतचेतनादियावद्द्रव्येषु अन्तर्व्याप्तत्वस्य प्रमाणबलादभ्युपगमे दोषाभावात् । जीवस्य सर्वप्राकृततत्त्वापेक्षया सूक्ष्मत्वञ्च "अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च" इत्यत्र गीताभाष्ये व्यक्तम् । तत्रत्या पङ्क्तिः—"सर्वगतत्वादात्मनः सर्वतत्त्वव्यापनस्वभावतया सर्वेभ्यस्तत्त्वेभ्यः सूक्ष्मतया"

दिति । तत्रैव तत्पूर्वग्रन्थस्य–" अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं तत " मित्यस्य व्याख्यानावसरे— " तदात्मतत्त्वमविनाशीति विद्धि येनात्म-तत्त्वेन चेतनेन तद्व्यतिरिक्तमिदमचेतनतत्त्व सर्वं तत–व्याप्तम्, व्यापक त्वेन निरतिशयसूक्ष्मत्वादात्मन " इत्युक्तम् ।

न च " अन्तर्वहिश्चे " ति श्रुतिसङ्कोचभिया जीवेऽन्तर्देशाङ्गीकारे तत्राप्यन्तर्देशोऽङ्गीकार्य एव तत्रापीत्यनवस्थापत्तिरिति वाच्यम्,–यत्र विशि ष्यान्तर्व्याप्ति श्रुत्या न बोधिता तत्र जीवान्तर्देश अनवस्थाभियाऽन्तर्देशो नाङ्गीक्रियते, तत्र " अन्तर्बहिश्चे " ति श्रुतिसङ्कोचे बाधकाभावात् ; अत्र तु जीवत्वावच्छिन्ने अन्तर्व्याप्ति श्रुतिबोधितत्वात् तत्र "अन्तर्वहिश्चे" ति श्रुतेरशक्यसङ्कोचत्वात् ।

वस्तुतस्तु जीवे व्रह्मस्वरूपातिरिक्तान्तर्देशो नाङ्गीक्रियते, स्वीयदश दिक्सम्बन्धित्व स्वभिन्नत्व-उभयसम्बन्धेन स्वविशिष्टजीवकत्वरूपजीवान्त-स्त्वस्य ईश्वरस्वरूपे प्रदेशभेद स्वपदेनोपादाय उपपादनसम्भवे स्वात्मकतादृ शान्तर्देशावच्छिन्नात्मनिरूपितताादात्म्यसयोगान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नवृत्तित्व-रूपजीवान्तर्व्याप्तत्वस्य उपपादनसम्भवात् । न च जीवान्तर्देशे तादात्म्येन वृत्तिमत्त्वमचेतनान्तर्देशे सयोगेन वृत्तिमत्त्वमित्यभ्युपगमे ' अन्तर्बहिश्चे ' ति श्रुतिघटकस्य 'व्याप्ये' त्यस्य एकरूपार्थबोधकत्वासम्भव इति वाच्यम्,– जीवेतरद्रव्येषु ईश्वरस्वरूपातिरिक्तान्तर्देशमात्मवस्तुनि च ईश्वरस्वरूपानतिरि क्तान्तर्देश स्वभिन्नत्व स्वीयदशदिक्सम्बन्धित्वोभयसम्बन्धेन किञ्चिद्विशिष्ट त्वरूपेणानुगमय्य स्व स्वधर्मभूतज्ञान तिरिक्तद्रव्यत्वसमानाधिकरणान्तर्देशाव-च्छिन्नाभावीयसयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगितावच्छेदकधर्मस्वरूपसर्वान्तर त्वोपपत्तेश्च । अस्मिन् कल्पे जीवान्तर्देशे " अन्तर्बहिश्चे " ति श्रुतेरसं ङ्कोच अनवस्थापरिहारश्चेति विशेषः ।

न च ईश्वरे जीवान्तरत्वोपपादनाये धरत्य एकदेशाङ्गीकारे सावयवत्वा पत्तिः, एकदेशस्य सावयवत्वव्याप्यत्वादिति वाच्यम्, एकदेशस्य सावयवत्वव्याप्यत्वानभ्युपगमात् । अन्यथा ईश्वरे प्रधान किमेकदेशे संयुज्यते ? उत कृत्स्नावच्छेदेन संयुज्यते ? एकदेशे संयोगे ईश्वरस्य सावयवत्वं स्यात्, कृत्स्नदेशेन संयोगे भगवत्स्वरूपस्य कृत्स्नस्य प्रधानसंयुक्तत्वेन प्रधानासंयुक्तस्वप्रदेशाभावात् तस्य घटसंयोगो नास्तीत्यादिदूषणस्यापरिहार्यत्वात् । वादमनियमस्तु अप्रयोजकत्वात् एवाभ्युपगम्यते ।

न च स्वात्मकान्तर्देशावच्छेदेन जीवे स्वस्य वृत्तित्वाङ्गीकारे आत्माश्रयापत्तिरिति वाच्यम्, अन्तर्देशत्वनारायणत्वरूपावच्छेदकतावच्छेदकावच्छेद्यतावच्छेदकयोर्भेदात् स्वावच्छिन्नकारणतानिरूपितकार्यतावच्छेदकत्व-तादात्म्य-उभयसम्बन्धेन विषयताविशिष्टविषयतावत्त्वरूप— आत्माश्रयाभावात् ।

एतेन आत्मनि योऽन्तर्देश स्वीक्रियते स किमात्मस्वरूपानतिरिक्त ? उतातिरिक्त ? अनतिरिक्तत्वे तदन्तरत्वस्य तद्भेदघटितत्वेन जीवे जीवान्तरत्वाभाव, अतिरिक्तत्वे स किं प्राकृत, उताप्राकृत ? तस्य प्राकृतत्वे तदपेक्षया सूक्ष्मभूत आत्मनि तस्य व्याप्त्यसम्भव, तस्याप्राकृतत्वपक्षोऽपि न सम्भवति, अप्राकृतस्य आत्मनि नित्यसम्बद्धत्वे प्रमाणाभावात्, किञ्च जीवेऽन्तर्देशाङ्गीकारे स देश आत्मनि किमवच्छेदेन वर्तते ? अन्तर्देशावच्छेदेनेतिचेत् अनवस्थापत्ति, इत्यादि दूषण निरस्तम् । उक्तरीत्या वादे शान्तर्देशात्मकस्वावच्छेदेनैव जीवे स्वस्य वृत्तित्वाङ्गीकारात्,

इदन्तु तत्त्वम्, कालादिनिरवयवद्रव्येष्वपि ब्रह्मस्वरूपात्मकान्तर्देशमादायैव तस्यान्तर्यामित्वमुपपादनीयम्, अन्यथा कालाद्यन्तर्देशस्य प्राकृतत्वे काले प्रधानादौ वा तस्य व्याप्त्यसम्भवात्, अप्राकृतत्वे तस्य 'तमस परस्तात्''

दित्यादिश्रुत्या प्रकृतिबहिर्भूतस्य तस्य प्रकृतिव्याप्त्यसम्भवात् । अप्राकृतस्य कालान्तःपदार्थत्वे तु तदन्तर्देशः किमात्मकः ? कालात्मक इति चेत्; तदा स्वस्य स्वान्तर्व्याप्त्यसम्भवाद्व्याघातः । ननु च कालान्तर्देशात्मका- प्राकृतदेशस्यान्तर्देशो भगवदात्मक एवेति चेत् ? तर्हि कालान्तःप्रदेश एव तदात्मकोस्त्वित्यलमधिकेन ॥

॥ अथ बहिर्व्याप्तिविचारः ॥

अत्र प्रसङ्गाद्भगवतो बहिर्व्याप्तिरपि स्वस्वज्ञानातिरिक्तद्रव्यसामान्ये ऽस्तीति निरूप्यते । तदपेक्षया बहिष्ट्वंनाम, स्वीयसर्वदिगवच्छिन्नत्व- स्व भिन्नत्वोभयसम्बन्धेन तद्व्यक्तिविशिष्टत्वम् । तथा च स्वस्वज्ञानातिरिक्तद्रव्यत्व समानाधिकरणतादृशबहिर्देशावच्छिन्नाभावीयसंयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियो- गितावच्छेदकधर्मवस्वरूपसर्वबहिर्व्याप्तिः महतो महीयसो भगवत उपपद्य ते । "अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः" इति श्रुत्या सर्वं तद्बहिर्व्याप्येति योजनावशात् बहिर्देशावच्छेदेन स्वस्वज्ञानातिरिक्तद्रव्यत्वनि रूपितसंयोगसम्बन्धघटितव्यापकताबोधात् । अत्र च तत्पदस्य स्वस्वज्ञानाति रिक्तद्रव्यपरत्वेन सर्वपदस्य व्यापकतापरत्वेन उक्तश्रुतेरुक्तार्थबोधक- त्वोपपत्तिः ।

न च कालस्य विभुत्वेन तद्बहिर्देशाभावात् तादृशश्रुतेः संकुचितवृत्ति कत्वं युक्तमिति वाच्यम्,—" महतो महीयान् " निति श्रुत्या असंकोचा-

न च ईश्वरे जीवान्तरत्वोपपादनायेश्वरस्य एकदेशाङ्गीकारे सावयवत्वापत्तिः, एकदेशस्य सावयवत्वव्याप्यत्वादिति वाच्यम्, एकदेशस्य सावयवत्वव्याप्यत्वानभ्युपगमात् । अन्यथा ईश्वरे प्रधानं किमेकदेशे संयुज्यते ? उत कृत्स्नावच्छेदेन संयुज्यते ? एकदेशे संयोगे ईश्वरस्य सावयवत्वं स्यात्, कृत्स्नदेशेन संयोगे भगवत्स्वरूपस्य कृत्स्नस्य प्रधानसंयुक्तत्वेन प्रधानासंयुक्तेश्वरप्रदेशाभावात् तस्य परसंयोगो नास्तीत्यादिदूषणस्यापरिहार्यत्वात् । तादृशनियमस्तु शुल्वनाधस्थल एवाभ्युपगम्यते ।

न च स्वात्मकान्तर्देशावच्छेदेन जीवे स्वस्य वृत्तित्वाङ्गीकारे आत्माश्रयापत्तिरिति वाच्यम्, अन्तर्देशत्वनारायणत्वरूपावच्छेदकतावच्छेदकावच्छेद्यतावच्छेदकयोर्भेदात् स्वावच्छिन्नकारणतानिरूपितकार्यतावच्छेदकत्व-तादात्म्य-उभयसम्बन्धेन विषयताविशिष्टविषयतात्वरूप— आत्माश्रयाभावात् ।

एतेन आत्मनि योऽन्तर्देशः स्वीक्रियते स किमात्मस्वरूपानतिरिक्तः ? उतातिरिक्तः ? अनतिरिक्तत्वे तदन्तरत्वस्य तद्भेदघटितत्वेन जीवे जीवान्तरत्वाभावः, अतिरिक्तत्वे स किं प्राकृतः, उताप्राकृतः ? तस्य प्राकृतत्वे तदपेक्षया सूक्ष्मभूते आत्मनि तस्य व्याप्त्यसम्भवः, तस्याप्राकृतत्वपक्षेऽपि न सम्भवति, अप्राकृतस्य आत्मनि नित्यसम्बद्धत्वे प्रमाणाभावात्, किञ्च जीवेऽन्तर्देशाङ्गीकारे स देशः आत्मनि किमवच्छेदेन वर्तते ? अन्तर्देशावच्छेदेनेति चेत् अनवस्थापत्तिः, इत्यादि दूषणं निरस्तम् । उक्तरीत्या तादृशान्तर्देशात्मकस्वावच्छेदेनैव जीवे स्वस्य वृत्तित्वाङ्गीकारात्,

इदन्तु तत्त्वम्, कालादिनिरवयवद्रव्येष्वपि प्रकृतस्वरूपात्मकान्तर्देशमादायैव तस्यान्तर्व्याप्तिरुपपादनीया, अन्यथा कालाद्यन्तर्देशस्य प्राकृतत्वे काले प्रधानादौ वा तस्य व्याप्त्यसम्भवात्, अप्राकृतत्वे तस्य 'तमसः परस्तात्'

दिलादिश्रुत्या प्रकृतिबहिर्भूतस्य तस्य प्रकृतिव्याप्त्यसम्भवात् । अत्राकृतस्य कालान्त.पदार्थत्वे तु तदन्तर्देशः किमात्मकः ? कालात्मक इति चेत्; तदा तस्य स्वान्तर्व्याप्त्यसम्भवाद्व्याघातः । ननु च कालान्तर्देशात्मका– प्राकृतदेशस्यान्तर्देशो भगवदात्मक एवेति चेत् ? तर्हि कालान्त.प्रदेश एव तदात्मकोऽस्त्वित्यलमधिकेन ॥

॥ अथ बहिर्व्याप्तिविचारः ॥

अत्र प्रसङ्गाद्भगवतो बहिर्व्याप्तिरपि स्वस्वज्ञानातिरिक्तद्रव्यसामान्ये ऽस्तीति निरूप्यते । तदपेक्षया बहिष्ट्वंनाम, स्वीयसर्वदिगवच्छिन्नत्व-स्व भिन्नत्वोभयसम्बन्धेन तद्रूप्यविशिष्टत्वम् । तथा च स्वस्वज्ञानातिरिक्तद्रव्यत्व समानाधिकरणतादृशबहिर्देशावच्छिन्नाभावीयसंयोगसम्बन्ध.वच्छिन्नप्रतियो– गितावच्छेदकधर्मवत्त्वरूपसर्वबाहिर्व्याप्ति' महतो महीयसो भगवत उपपद्य ते । " अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः " इति श्रुत्या सर्वं तद्बहिर्व्याप्येति योजनावशात् बहिर्देशावच्छेदेन स्वस्वज्ञानातिरिक्तद्रव्यत्वनि रूपितसंयोगसम्बन्धघटितव्यापकताबोधात् । अत्र च तत्पदस्य स्वस्वज्ञानाति रिक्तद्रव्यपरत्वेन सर्वपदस्य व्यापकतापरत्वेन उक्तश्रुतेरुक्तार्थबोधक– त्वोपपत्तिः ।

न च कालस्य विभुत्वेन तद्बहिर्देशाभावात् तादृशश्रुतेः संकुचितवृत्ति कत्व युक्तमिति वाच्यम्,–" महतो महीया " निति श्रुत्या असंकोचा-

न्महत्त्वरूपसामान्यधर्मावच्छिन्नवदपेक्षया भगवतोऽतिशयितमहत्त्वप्रतीत्या का
लापेक्षयापि महत्त्वस्यार्थसिद्धत्वेन तदपेक्षया महत्त्वस्य च स्वावच्छेदकवात्
देशावच्छिन्नत्व-स्वानवच्छेदकदेशावच्छिन्नत्व उभयसम्बन्धेन तद्विशिष्टत्व
रूपत्वेन बहिर्देशावश्यकत्वेनोक्तश्रुतिसङ्कोचानावश्यकत्वात् ।

न च कालगतविभुत्वस्य परममहत्परिणामरूपत्वेन तत्र च परमत्वस्य
किञ्चिदवधिकापकर्षशून्यत्वरूपत्वेन कालगतमहत्त्वे भगवन्महत्त्वावधिकापक
र्षाङ्गीकारे तादृशपरमत्वासिद्ध्या विभुत्वासिद्धेः उक्तश्रुतिघटकमहच्छब्दस्य
विभुभिन्नमहत्परत्वमावश्यकमिति वाच्यम्,—न हि विभुत्वं परममहत्परिणा
मरूपम्, सिद्धान्ते परिमाणरूपगुणानङ्गीकारात्, किन्तु द्रव्यत्वसमानाधिकरण
भेदप्रतियोगितानिरूपितसंयोगसम्बन्धावच्छिन्नावच्छेदकताशून्यत्वं विभुत्वम्,
तच्च काले अक्षुण्णमिति तादृशश्रुतिघटकमहच्छब्दस्य विभुभिन्नमहत्परत्वा
नावश्यकत्वात् ।

ननु कालादिविभुद्रव्येषु स्वभिन्नद्रव्यत्वनिरूपितसंयोगसम्बन्धघटित
व्यापकत्वस्य विभुत्वरूपत्वे घटादितद्द्रव्येषु एकदेशसंयोगेऽपि तादृशव्याप
कतारूपविभुत्वोपपादनसम्भवादर्थान्तरात्, तादृशार्थान्तरवारणार्थं निरव
च्छिन्नसंयोगसम्बन्धघटिततादृशव्यापकत्वस्य विभुत्वरूपत्वे कालापेक्षया भग
वतो महत्त्वोपपादनासम्भवात्, अभिमतासिद्धिरिति चेत् ? मैवम्, सामाना
धिकरण्यसम्बन्धेन चेतनतज्ज्ञानकालान्यत्वविशिष्टद्रव्यत्वनिरूपितनिरवच्छि-
न्नसंयोगसम्बन्धघटितव्यापकत्वस्यैव विभुत्वरूपत्वात् ।

ननु उक्तरीत्या भगवति कालावधिकमहत्त्वोपपादनेऽपि धर्मभूतज्ञाना
वधिकमहत्त्वोपपादनं न सम्भवति, "यः सर्वज्ञः सर्ववित्" इति श्रुत्या

श्रीपराशरभट्टार्य " अणुर्बृहत् कृश स्थूल ' इत्यत्र बृहत्पदव्याख्यानावसरे— ' व्याप्त्यातिविपुलव्योमादिचुलकीकृत्यातिमहत्ता महिम्ना बृहदि " ति । अत्र ' व्योमादी ' त्यादिना कालपरिग्रह । अत्र व्योमग्रहण यथा वा व्योमापेक्षया महत् तथा कालापेक्षयापि महदिति दृष्टान्तार्थम् । गीताभाष्यपर्यालोचनाया कालापेक्षयापि भगवतो महत्त्व युक्तमेवेति प्रतिभाति ।

इहैकस्थ जगत् कृत्स्न पश्याद्य सचराचरम् ।
मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि '

इति श्लोकव्याख्यानावसरे भाष्यम् —"इह ममैकस्मिन् देहे, तत्राप्येकस्थ एकदेशस्थ, सचराचर कृत्स्न जगत् पश्य, यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि तदप्येक देहैकदेश एव पश्ये " ति । उत्तरत्र—

' तत्रैकस्थ जगत् कृत्स्न प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा " ॥

इत्यत्रापि भाष्यम् — तत्रानन्तायामविस्तारे अनन्तबाहूदरवक्त्रनेत्रे अपरिमिततेजस्के अपरिमितदिव्यायुधोपेते स्वोचितापरिमितदिव्यभूषणे दिव्यमाल्याम्बरधरे दिव्यगन्धानुलेपने अनन्ताश्चर्यमये देवदेवस्य दिव्यशरीरे अनेकधा प्रविभक्त ब्रह्मादिविविधविचित्रदेवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरादिभोक्तृवर्गपृथिव्यन्तरिक्षस्वर्गपातालातलवितलसुतलादिभोगस्थानभोग्यभोगोपकरणभेदभिन्न प्रकृतिपुरुषात्मक कृत्स्न जगत्, 'अह सर्वस्य प्रभवो मत्त सर्व प्रवर्तते ' 'हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मन शुभा ' 'अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थित ' ' आदित्यानामह विष्णु ' रित्यादिना नतदस्ति विना यत् स्यान्मया भूत चराचरम् । विष्टभ्याहमिद कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ' इत्यन्तेन उदित एकस्थमेकदेशस्थ पाण्डवो भगवत्प्रसादलब्धतद्दर्शनानुगुणदिव्यचक्षुरपश्य " दिति । 'अहमेवाक्षय काल " इति कालस्यापि

भगवद्विभूतित्वेन तत्सहितस्यैव कृत्स्नस्य जगत भगवच्छरीरैकदेशे अणुत्वेन उपलेन कालस्य भगवत्स्वरूपैकदेशव्याप्यत्वावश्यम्भावात् । एवञ्च भगवत्स्वरूपे प्रदेशभेदमादाय कालबहिर्व्याप्ते कालावधिकमहत्त्वस्य चोपपादनसम्भवात् भगवत सर्वबहिर्व्याप्तिमत्त्वमुपपन्नमिति सर्वमनवद्यम् ।

अत्र कश्चिद्गुण स्यच्चेत्स पूर्वार्यमुखोद्गत ।
दोषश्चेत्स्मामकीनोऽय क्षम्यता हृदयालुभि ॥

योऽसावन्तर्बहिश्चाप्यखिलचिदचितोर्व्याप्त इत्यादिवाणी
पौराणी वाण्यगोर्णा शठरिपुफणितिश्चैकरूप्ठ नवींग ।
दुर्युक्त्या दुर्निरूपो निरवधिमहिमाधाकर शास्त्रयोनि
सर्वात्मा सर्वशक्तिर्जयति निरुपधि श्रीनिधिर्वासुदेव ॥

॥ अन्तर्व्याप्तिबहिर्व्याप्तिविचारो समाप्तिमगात् ॥

—ॐ—

॥ श्री ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः

अन्तर्व्याप्तिविचारः

बहिर्व्याप्तिविचारश्च,

वात्स्यश्रीवेङ्कटाचार्यविरचितौ,

श्रीकाञ्ची—प्रतिवादिभयङ्कर-अनन्ताचार्येण

संशोधितौ,

श्रीमद्दर्शनमुद्राक्षरशालायां

मुद्रितावभूताम् ।

श्रीकाञ्ची ।

१०२८

[illegible]

पुनर्मुद्रणाधिकारस्संरक्षितास्ति ।

मूल्यमाणकद्वयम् ।